

ULTIMA

Lees ook van L.S. Hilton:

Maestra

Domina

L.S. Hilton

Ultima

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Ultima*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Zaffre, een imprint van Bonnier Publishing Fiction, Londen 2017

© L.S. Hilton, 2018

© Vertaling uit het Engels: Clarine Smeets, 2018

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2018

Omslagontwerp: Jet Purdie

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange

Foto auteur: © Derrick Sentini

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5141 5

ISBN 978 90 443 5142 2 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Michael Platt, met veel dank

Inhoud

Deel een
Schetsen – 11

Deel twee
Grondering – 111

Deel drie
Loslaten – 235

Proloog

De avond voor de veiling liepen we hand in hand door de stad. Londen leek wel fonkelnieuw. Een zeldzaam zwoele avond, de lichtjes langs de Embankment dansten op het water van de rivier, in St. James's Park hingen verstilde schaduwen onder het dichte, zomerse bladerdak van de bomen.

Later, in onze hotelkamer, kuste hij me en ving ik een zweempje van mijn eigen geur op. Ik opende het raam, maar maakte geen licht. Ik wilde de verkoelende, Londense avondlucht op mijn huid voelen. Ik spreidde mijn benen, plantte mijn knieën naast zijn gezicht, voelde hoe mijn schaamlippen zich om zijn tong vouwden. Ik maakte mijn rug hol en boog, met zijn hand in mijn nek, langzaam achterover richting zijn eikel, mijn gekromde lichaam trillend van verlangen. Even leek de tijd stil te staan, maar toen draaide hij me op mijn zij, met mijn benen over zijn buik. Hij kuste de binnenkant van mijn enkel terwijl hij traag maar doelgericht bij me naar binnen gleeed en zijn vingers plat op mijn buik legde.

'*Ti amo, Judith.*' Ik hou van je.

'Bewijs dat maar eens.'

'Waar wil je het hebben?'

Ik wilde zijn zaad overal.

'Ik wil het in mijn kut. Ik wil het in mijn haar, in mijn mond, op mijn huid, in mijn kont. Ik wil het allemaal hebben, tot de laatste druppel. Ik wil het doorslikken.'

Hij draaide me nog eens om en toen zat ik op handen en knieën, met mijn handpalmen steunend op het hoofdeinde. Hij pakte me

bij de pols, draaide een arm achter mijn rug zodat ik voorover in de kussens zakte, en duwde zich met kracht bij me naar binnen. Eén enkele, harde stoot. Ik spreidde mijn benen verder, bood hem meer ruimte tussen mijn natte dijen.

‘Nog een keer?’

Nog een keer.

‘En nog een keer?’

Hij liet zich op zijn hurken zakken en duwde een vinger bij me naar binnen. Toen twee, toen drie.

‘Ik wil je horen smeken. Toe dan, smEEK om mijn pik.’

‘O ja... ga door. Neuk me, neuk me alsjeblieft.’

‘Zo mag ik het horen.’

Ik was zo nat dat zijn geslacht bijna wegglipte toen hij me nog eens wilde nemen. Tussen mijn dijen door bracht ik een hand naar achteren en vouwde mijn vingers losjes om zijn strakke ballen terwijl hij me nam, steeds harder stotend, tot ik werd overvallen door een kort, maar heftig orgasme.

‘Draai je om en doe je mond open.’

Later, in het donker, streelde ik zijn gezicht. Ik kuste zijn oogleden, zijn mondhoeken, het lekkere plekje onder zijn oor.

‘Mag ik je eens iets vragen?’ Ik had mijn gezicht in zijn hals begraven, mijn lippen voelden het regelmatige, rustige kloppen van zijn hart.

‘Vraag maar raak, liefde.’

‘Wanneer was je precies van plan me te vermoorden?’

Zijn hartslag versnelde niet. Geen spanning, geen merkbare reactie. Hij draaide zich op zijn elleboog en drukte zijn mond hard op de mijne.

‘Morgen, liefde. Of anders overmorgen.’

Deel een

Schetsen

Zes maanden eerder

Ik was nog nooit eerder in het zuiden van Italië geweest. Het zag ernaar uit dat het een kort verblijf ging worden en ook meteen mijn laatste, vooral omdat inspecteur Romero da Silva van de *Guardia di Finanza* me onder schot hield. We stonden op een strand in Calabrië, om precies te zijn op een betonnen platform in de kolkende en schuimende branding. Zo'n honderd meter voor de kust lag een groot, roestig vrachtschip afgemeerd dat met een stevige, rubberen pijpleiding verbonden was met de waterzuiveringsinstallatie naast het platform. Ik had nog even overwogen daarheen te zwemmen, maar volgens Da Silva had vluchten geen zin: de stroming zou meedogenloos met me afrekenen, en anders deed hij het wel.

En hoewel ik inmiddels wist dat Da Silva het perfecte dubbelleven had geleid en dat ik bij hem vergeleken maar een simpele amateur was, geloofde ik hem. Aan de andere kant, ik hou wel van een gokje. En ik zag iets wat Da Silva niet zag. Over zijn schouder kijkend zag ik een man onopvallend onze kant op komen. Geen wandelaar, want hij had een wapen in zijn hand.

‘Of het verhaal eindigt hier, of je gaat met me mee aan land en dan kijken we of we de komende tijd kunnen samenwerken.’

Da Silva's stem trilde niet. Net zomin als zijn hand om het wapen. ‘Samenwerken?’ siste ik.

Op dat moment had ik al het voorgaande de revue kunnen laten passeren, had ik alle verhaallijnen kunnen overdenken die op deze

plek en op dit moment samenkwamen. Maar dat deed ik niet.

‘Toe dan,’ zei ik. ‘Doe het. Kom op.’

Da Silva leek meer te schrikken van het schot dan ik, maar dit was dan ook de tweede keer in een week dat iemand probeerde me te vermoorden. De kogel was niet afkomstig uit de Caracal van Da Silva, die nog steeds strak op mij was gericht, maar kwam van verder weg, uit de richting van het strand. Behoedzaam, zonder zijn voeten te verplaatsen, keek Da Silva over zijn schouder, tot hij de figuur aan de voet van de steile rotswand zag staan. De man had in de lucht gevuurd – een waarschuwing. Ik had graag willen opmerken dat er tenminste iemand van wanten wist, maar het leek me beter om maar te zwijgen. Ik ving een zweempje van de kruitdamp op die opkringelde richting het kille staalgrijs van de decemberhemel.

‘Laat haar gaan!’ schreeuwde de man.

‘Kun je zwemmen?’ siste ik tegen Da Silva.

‘De stroming,’ antwoordde hij. ‘De stroming is sterk hier, dat zei ik net ook al.’

‘Pak me beet,’ zei ik tegen hem. ‘Duik achter mij weg. En klim dan op de pijp.’

‘Wat als hij op je schiet?’

‘Alsof jij dat zo-even ook niet wilde doen.’

‘Laat haar gaan!’ Dit keer was het geweer wel op ons gericht. Da Silva dook naar voren, pakte me bij mijn schouders, drukte me tegen zich aan en zwaaide me rond alsof we aan het dansen waren. We hadden van plaats geruild, nu stond hij met zijn rug naar de golven. Het geweer was inmiddels onmiskenbaar op mij gericht. Weer eens wat anders.

‘Ik zei: laat haar gaan!’

Het geweer en de man daarachter kwamen over het met zwerfvuil bezaaide kiezelstrand dichterbij. Met mij als menselijk schild voor zich en met zijn arm stevig rond mijn nek geklemd, zette Da Silva een stap achteruit, en toen nog een. Na de volgende stap voelde ik zijn greep verslappen, en toen liet hij me los. Een tweede kogel

suisde over mijn hoofd terwijl ik me plat op het beton liet vallen, met mijn handpalmen onder mijn schouders. Een plons, gevolgd door een lange stilte. Ik keek om. Da Silva had me daarnet nog gewaarschuwd dat de stroming me mee zou sleuren als ik zwemmend zou proberen te ontsnappen, maar hij had de pijpleiding al bereikt. Met zijn armen om de buis geklemd, vlak boven de schuimkoppen van de golven, bewoog hij zich moeizaam voort. De man op het strand was gaan rennen. Binnen hooguit twintig seconden zou hij bij me zijn, dus veel tijd om na te denken was er niet. De pijp was links van me, het was maar een paar slagen zwemmen. Ik rolde naar de rand, nam een flinke teug lucht en liet me in het water vallen.

Da Silva had niet gelogen. De stroming was hier zo sterk dat ik hem kon horen, de golven onder de pijpleiding maakten een luid gorgelend en zuigend geluid. Als de stroming me de adem niet al benomen had, zou de kou het wel hebben gedaan. Onder water hing mijn dikke donsjack als een verstikkend doodskleed om mijn hoofd. Maaierend met mijn armen en verblind door het zout kwam ik aan de oppervlakte, precies op tijd voor de volgende kogel. Wanhopig strekte ik mijn armen uit naar de buis. Met een wang tegen de glibberige, geribbelde bekleding gedrukt, slaagde ik erin mijn been er half overheen te slaan. Ik voelde het gestage, pompende getril van het water in de buis, trok met mijn tanden het jack van mijn schouder en wist zo mijn rechterarm te bevrijden. Ik klemde hem stevig rond de buis en had net ook mijn linkerarm bevrijd toen een golf me vol in het gezicht raakte en me in één moeite door van dat rotding verlost. Ik was kleiner dan Da Silva, en de buis was zo breed dat het mij niet zou lukken om me er veilig onderlangs te bewegen en toch adem te kunnen halen; ik moest er half op klimmen en me met mijn armen voorttrekken. Een voordeel was dat ik zo in ieder geval iets kon zien, maar toen ik opkeek en zag dat de man vanaf het platform op de buis had weten te klimmen en zich, schrijlings op de buis gezeten, opmaakte voor een volgend schot, betwijfelde ik ineens of ik dat wel wilde. Hij schoot weer, maar hij had het

niet op mij voorzien. Hij richtte lager, dat moest betekenen dat Da Silva ergens voor mij in het water lag. De buis berijdend als een Comanche-indiaan een paard, schoof de man stukje bij beetje naar voren. Het schip, dat verderop op de golven deinde, maakte een verlaten indruk. Dit zou wel eens kunnen uitlopen op een knokpartij aan dek, als we het haalden tenminste. Ik had niets waarmee ik me zou kunnen verdedigen, behalve de haarclip in de achterzak van de jeans die ik gisteravond in Venetië had aangetrokken, toen ik er nog van overtuigd was dat Da Silva me kwam arresteren wegens moord. Toen mijn leventje nog overzichtelijk was. Weemoed lag op de loer, maar daar had ik nu geen tijd voor.

Het was een Concorde, een lange, gebogen haarclip waarmee je een wrong kunt vastzetten. Ik strekte mijn ijskoude vingers uit en wurmde hem uit mijn zak. *Denk na, Judith*. De clip was nauwelijks een wapen te noemen, zelfs al zou de schutter me zo dichtbij laten komen dat ik er iets mee kon. Hij had zich al van zijn galante kant laten zien; ik betwijfelde of het hem iets zou doen als er onverhoopt een slachtoffer viel. Ik klemde de clip tussen mijn tanden, kroop met moeite een paar meter verder en liet me iets opzij vallen richting de golven, met mijn benen nog altijd rond de buis geklemd. Ik pakte de clip stevig beet en zoog mijn longen vol lucht. Met mijn ogen stijf dichtgeknepen om er geen zout water in te krijgen, tastte ik met mijn linkerhand achter mijn dijbeen de harde ribbels af en stak de clip toen met kracht in het stevige rubber van de buis. Hij ging er met gemak doorheen. De clip met mijn hand zo stevig omklemmend als ik maar kon, trok ik hem er weer uit.

Toen het water naar buiten spoot, schoot de buis als de staart van een enorme ratelslang met een schok naar rechts. De buis trok me eerst iets omhoog, maar al snel werd ik door een flinke golf weer omlaag geduwd. Ik probeerde mijn armen om de buis te slaan, maar hij was te dik en te glad. Met een paar wanhopige, krachtige slagen kwam ik weer boven, maar tegelijkertijd werd ik door de stevige zuigkracht onder me weer naar de wild bewegende buis toe getrok-

ken. De schutter zag ik niet meer. Watertrappend en proestend probeerde ik het prikkende zout uit mijn luchtwegen te hoesten. Het was nog zo'n vijftig meter naar het schip, maar de stroming trok me er verontrustend snel verder vandaan. Hulpeloos dreef ik op de golven. Zwemmen had totaal geen zin; ik was uitgeput en mijn kleren zaten me in de weg. Er zat niets anders op dan me maar te laten wegdrijven en een poosje te ontspannen. Terwijl ik mijn achterhoofd op het diepe, onverschillige water liet rusten, besefte ik hoe vreemd het was dat ik de kou niet meer voelde.

'Hier! Hier ben ik!'

Ik vroeg me af hoe het kon dat ik de motor van het reddingsbootje niet had gehoord, maar Da Silva's stem werd bijna geheel overstemd door het kinderliedje dat in mijn hoofd klonk. Zijn geroep doorsneed de vreemde, verstilde kalmte. *Geeft hij het nou nog steeds niet op? Waarom laat hij me niet met rust?* Ik gunde hem zijn pleziertje niet en liet me wegzakken onder het wateroppervlak, in de wiegende armen van de zee.

Toen ik mijn ogen opendeed, was het donker geworden. De wolken staken zwart als houtskool af tegen de helderwitte maansikkel waar ik zo nu en dan een glimp van opving. De kou had me gewekt. In mijn doorweekte kleren, stijf van het zeezout, rilde ik over mijn hele lichaam. Mijn tanden klapperden als zo'n kinderspeeltje dat je met een veer kunt opwinden. Ik lag zo te zien op de houten vlonder op de bodem van de reddingsboot, die elke keer dat we op een golf stuitten pijnlijk tegen mijn onderrug klapte. Het geluid van de motor prikte als kille ijspegels in mijn gonzende oren. In het licht van de rij led-lampjes op de boeg zag ik Da Silva rustig het roer bemannen. Ik vroeg me nog even af of ik misschien in de hel was beland – moest ik soms de Styx oversteken en tot in de eeuwigheid mijn dagen slijten in het gezelschap van deze man? – maar de pijn in mijn dijen en de prikkende dorst in mijn keel deden toch vermoeden, hoe teleurstellend ook, dat ik nog in het land der levenden was. Toen

ik probeerde me iets op te richten stootte ik mijn hoofd tegen het achterbankje van de boot. Da Silva hoorde het geluid en keek om.

‘Dus je leeft nog.’

Mijn blote rechterarm lag ongemakkelijk uitgestrekt langs mijn hoofd; toen ik probeerde hem te bewegen, voelde ik dat koud metaal zich in de natte huid rond mijn pols boorde. Da Silva had me met een handboei onder het bankje vastgezet.

‘Er staat drinken naast je.’

Mijn linkerhand voelde tastend rond en vond een plastic fles. De Evian smaakte lekkerder dan een Lafitte uit ’73.

‘Klootzak,’ merkte ik droogjes op.

‘Hoezo?’

‘Ik heb daarnet wel je leven gered, hoor! Hij had je kunnen neerschieten. Hij had mij kunnen raken in plaats van jou!’

‘Ik heb je toch opgepikt, of niet soms?’

Ik moest bekennen dat daar wel iets in zat.

‘Waar gaan we naartoe?’

‘Kop dicht.’

‘Ik heb het koud.’

‘Kop dicht.’

Ik strekte mijn pijnlijke benen zo ver uit als het ging, maar dan nog kon ik de afstand tussen mijn voeten en Da Silva niet overbruggen. Zelfs al zou het me lukken hem overboord te trappen, dan zou ik door die handboei nooit het roer weten te bereiken. En wat dan? Dan had ik geen geld, geen telefoon, geen papieren. Als ik ooit ergens aan land kwam, waar dan ook, dan zou ik liftend ruwweg duizend kilometer moeten afleggen naar mijn appartement in Venetië. Waar een lijk lag. Niet bepaald een aantrekkelijk vooruitzicht. Bovendien voelde ik me hondsberoerd – misselijk door het zeewater in mijn maag, met pijnlijke en gekneusde ledematen, kleumend in mijn doornatte jeans en T-shirtje in een koude decembernacht. Daar lag ik dan, god weet waar, met een leugenachtige Italiaanse agent die me een paar uur geleden nog had geprobeerd

neer te schieten. Een man die zelf ook weer opgejaagd wild leek te zijn. Echt een heerlijk weekendje weg.

‘Hoe kom je aan deze boot?’

‘Die heb ik geleend, oké? Van het vrachtschip. Er was geen tijd om toestemming te vragen. Ik heb hem gewoon losgemaakt.’

‘Heb je gezien hoe het is afgelopen met onze vriend?’

‘Ik zei toch al dat er daar veel stroming staat? Hij zal ons niet meer lastigvallen. Maar had ik jou niet gevraagd om je kop te houden?’

‘Ik moet plassen,’ klaagde ik.

‘Ik zei: hou je kop! Verdomme.’

Er zat niet veel anders op dan te kijken naar de wolken die langs de donkere hemel voorbijtrokken. Toen dat me begon te vervelen, richtte ik mijn aandacht op Da Silva. En toen ik dat ook wel had gezien, viel ik weer in slaap.

Ik schrok een tweede keer wakker toen de boot het strand op werd getrokken, een scherp, knerpend geluid onder de harde bodem. Da Silva boog zich over me heen en was zo vriendelijk om, met zijn knie vol in mijn buik gepland, de handboei los te maken. Het geluid van voetstappen op het kiezelstrand. We waren dus niet alleen, maar de borst van Da Silva ontnam me alle zicht.

‘De boot kun je terugduwen in zee.’ Hij klonk beheerst, maar onder het zout op zijn huid ging een zweempje zweetlucht schuil. Hij was bang.

‘Overeind, jij.’

Ik richtte me voorzichtig op. De achterkant van de reddingsboot, de kant waar Da Silva aan het roer gezeten had, wipte op en neer in de golven. Een paar handen pakten me onder mijn oksels beet en tilden me uit de boot. Ik probeerde in het donker een gezicht te onderscheiden, maar zodra mijn voeten de kiezels raakten werd me zo snel en zo professioneel een blinddoek voorgedaan dat ik begreep dat het geen zin had om te gillen.

‘Neem haar alvast mee. Ik kom zo.’ Da Silva sprak geen gewoon

Italiaans, maar een dialect met een vet zuidelijk accent dat ik nauwelijks verstond.

Een hand om mijn beide ellebogen.

‘Deze kant op, *signorina*.’ De adem van degene die dit zei, rook naar vis en uien. Met onwillige, stramme benen liep ik over een steil oplopend strand naar boven.

‘Nog een klein eindje. We zijn er.’ Vis-Adem klonk toonloos en praktisch, alsof hij zoiets al veel vaker bij de hand had gehad. ‘Je gaat nu in de auto. Zo, ja. *Attenzione alla testa*.’

Mijn beurse rug vlijde zich tegen de zachte lederen bekleding. Vis-Adem boog zich voor me langs en klikte de veiligheidsgordel dicht, en ik voelde de auto schudden toen de andere mannen instapten. Warmte – aangename, weldadige, zalige warmte. *Als ze me nu iets aandoen, dan sterf ik in elk geval gelukkig*.

In het begin probeerde ik nog de seconden te tellen, zodat ik daaruit kon afleiden hoever we van de kust verwijderd waren, maar ik gaf het al snel op. Anti-kidnaptechnieken waren niet echt van toepassing; ze gingen me echt geen oor afsnijden om het iemand toe te sturen. De kans was groter dat ze me naar een afgelegen plek brachten, ergens op het platteland, waar ze me konden afknallen en mijn lijk in een greppel zouden rollen.

‘Je bent er.’ De stem van Da Silva, nadat de motor was afgezet. Weer die gênante boevenbuiging bij het uitstappen. De hand van Vis-Adem op mijn kruin.

‘Deze kant op.’

Mijn hart bonkte angstig in mijn borst. Dat kostte me het laatste beetje kracht dat ik nog in me had om het niet op een lopen te zetten. Iemand duwde me zachtjes een paar treden op en ik hoorde dat er een deur van het slot werd gedraaid. Een scherpe klik. Ik schrok, maar ze hadden alleen het licht aangedaan, achter de blinddoek werd het iets lichter.

‘Blijf hier staan,’ beval Da Silva. ‘Als de deur weer is afgesloten mag de blinddoek af. Maar niet eerder.’

Ik knikte. Weer voetstappen, een piepend scharnier, een dichtvallende deur, het felle schijnsel van een kaal peertje.

Ik was opgesloten in iets wat leek op een garage of een schuur – uit goedkope bouwblokken opgetrokken muren, een stoffige cementen vloer, geen ramen. In een hoek lag een vuile slaapzak. Een emmer naast een plastic tuinstoel waarop, onverwacht netjes, een opgevouwen handdoek en een mannenoverhemd waren neergelegd. Naast de stoel een gebloemd porseleinen bord met een broodje en een sinaasappel erop. Een tweeliterfles water. Verder niks, helemaal niks. Ik stond een paar minuten rillend tegen de muur geleund en luisterde ingespannen of de mannen nog terugkwamen. Toen ik eindelijk zeker wist dat ik alleen was, stortte ik me als een uitgehongerd roofdier op het broodje. Ik werkte het in een paar happen naar binnen en spoelde de brokken brood met ham met gulzige slokken water weg door mijn branderige keel. Ik kon me niet herinneren wanneer ik voor het laatst iets gegeten had – twee dagen geleden? Toen het eten op was, schonk ik wat water in mijn handpalm om het prikkende zeezout van mijn gezicht te wassen, stroopte ik de natte jeans van mijn benen en trok het shirtje over mijn hoofd. De sinaasappel bewaarde ik nog even, dan had ik iets lekkers om me op te verheugen.

Ik drentelde een poosje van muur tot muur om weer wat leven in mijn benen te krijgen, en daarmee had ik mijn avondwandelingetje wel zo'n beetje gehad. Ik legde mijn oor tegen de deur, maar er was niks te horen, zelfs niet het knerpen van een aansteker, een op fluis-tertoon gevoerd gesprek of het rusteloze schuren van een paar wachtende voeten. Er zat geen deurkruk aan de binnenkant; ik drukte mijn handpalmen tegen de deur en luisterde of er speling zat in de grendels. Waar ik ook was, ze hadden me hier alleen achtergelaten.

Zorgvuldig pelde ik de sinaasappel, trok de partjes uiteen en ging op de grond zitten. *Als ze van plan waren me uit de weg te ruimen, dan zouden ze me toch geen eten hebben gegeven? En wie waren 'ze' eigenlijk?* Collega's van Da Silva, nam ik aan, maar ze droegen niet

het uniform van de *Guardia di Finanza*. De slaapzak vervulde me met afkeer, maar ik kroop toch maar in die muffe cocon en krulde me op in een hoekje. Het felle licht van het peertje bescheen elk stoffig hoekje van het vertrek.

Heen en weer geslingerd tussen uitputting en een gespannen opmerkzaamheid deed ik een reeks hazenslaapjes. Op de momenten dat ik sliep, trakteerde mijn onderbewuste me op een beeldmontage van de afgelopen paar dagen – Alvin Spencers skelet dat kletterend neerviel op de vloer van mijn appartement in Venetië, de ondervraging door Da Silva op het politiebureau, de lange, stille autorit door de langgerekte laars van Italië. Was ik even wakker, dan probeerde ik mijn gedachten te ordenen, maar toen Cameron Fitzpatrick binnen kwam lopen met een bebloed laken in zijn armen, begreep ik dat ik midden in een koortsachtige droom zat. Fitzpatrick was dood. Dat wist ik omdat ik hem jaren geleden had vermoord, in Rome. En Da Silva was daar toen ook geweest. Ik zag hem aan het roer van de reddingsboot, scherp afgetekend tegen een vreemde, zwarte droomhemel, en toen veranderden de golven in het klotsende water van een koud bad dat naar amandelen geurde en dat me langzaam maar zeker de diepte in trok...

Mijn longen zogen zich met zo'n luid schurend geluid vol dat ik wakker schrok. Met stramme ledematen lag ik verstijfd op de kale vloer, beschenen door het felle licht van het peertje. Ik wist niet of er minuten of dagen voorbij waren gegaan. Onder de deur was een zwak lichtschijnsel zichtbaar. Met de waterfles in mijn hand kroop ik er als een onhandige rups in de slaapzak naartoe en ging moeizaam rechtop zitten.

Ik had gedacht dat ik de regels van het spel zelf bepaalde. Maar dat spel was verweven geraakt met een ander spel dat al veel eerder begonnen was, en nu was ik verstrikt geraakt in de onzichtbare, maar daarom niet minder bindende verhaallijnen.

Ik worstelde me uit de slaapzak, schudde mijn armen en benen los,

probeerde mijn duffe hoofd helder en gefocust te krijgen. Ik schrok van een vaag geritsel – *een rat? Fuck, toch geen schorpioen?* – maar het was een onschuldige kever. Een dikke, glanzende kever zo groot als mijn duim, die als een bezetene met zijn vleugels tegen de muur sloeg. Urenlang volgde ik zijn doen en laten, tot hij op de grond viel, koddig met zijn pootjes wriemelde en op een gegeven moment leek te zijn overleden. Ik tikte voorzichtig tegen het harde schild. Niets. Dat gaf me op de een of andere manier nieuwe energie. Met een snipper van het papier waarin het broodje gezeten had, tilde ik de kever op en legde hem midden op de vloer. Daarna scheurde ik de sinaasappelschil in stukjes. Mijn warrige haar was nog vochtig van het zeewater. Ik trok aan een klit tot hij loskwam en wikkelde het plukje haar om een stukje schil heen. Judith. Dat schilletje legde ik naast de kever. Die stelde Da Silva voor. Romero da Silva. *Die er van begin af aan bij betrokken was*. Da Silva was politicagent. Da Silva was een schurk. Hij had me naar Calabrië gebracht. Waarom? Nog een paar schilletjes, gerangschikt rond de kever, als de urenstreepjes op een klok. Op de oranje buitenkant bracht ik met mijn nagel initialen aan. Dat was mijn vroegere baas Rupert, hoofd van de afdeling British Pictures bij het Huis, het Londense veilinghuis waar ik ooit als assistent gewerkt had. En dat – ik drukte weer een runeteken in de schil – was Cameron Fitzpatrick, de kunsthandelaar. Rupert en Fitzpatrick waren van plan het Huis te belazeren met de verkoop van een vervalsing, die ik had gestolen nadat Rupert me de laan had uitgestuurd. En daarna had ik Fitzpatrick vermoord. Ik haalde het met een ‘F’ gemarkeerde schilletje uit de kring. Fitzpatrick had samengewerkt met een man die ik kende als Moncada, die via een Italiaanse bank vervalsingen verkocht. Ik legde een stukje schil naast de ‘M’. Dat was Cleret. Renaud Cleret. Da Silva’s collega bij de politie. Ik had Cleret gedood. Ik schoot hem met mijn vingertoppen met een boogje uit de kring.

En daarna? Ik voelde me alert, dit was nuttig. Ik was naar Venetië verhuisd, had een nieuwe identiteit aangenomen. Judith Rashleigh

verdween van de aardbodem. Ik werd Elisabeth Teerlinc, curator en eigenaar van galerie Gentileschi. Ik trok aandachtig een draadje uit mijn gehavende T-shirt en wikkelde het om het schilletje dat Judith voorstelde. Een volgend stukje schil kreeg de 'k' van Kazbich. Moncada had zaken gedaan met Kazbich en zijn handlanger, Balensky. Nog een partje. Die twee gebruikten kunsttransacties om het geld dat ze verdienden met de wapenhandel wit te wassen. Ik schoot Moncada en Balensky uit de kring. Die twee waren dood. Wat zonde nou. Wie was er nog over?

Ik prikte een veertje uit de slaapzak als een vlag op een nieuw poppetje: Jermolov. Pavel Jermolov, een puissant rijke Russische kunstverzamelaar. Kazbich had geprobeerd hem een Caravaggio te verkopen. Tenminste, hij beweerde dat het een Caravaggio was. Jermolov en ik hadden het samen uitgevogeld, dat verband tussen Kazbich, Moncada en Balensky. Jermolov liet ik in de kring liggen. Wat ik niet had begrepen, niet had doorzien, was de aanwezigheid van Da Silva, die ongezien voortdurend had meegekeken. Al die tijd had hij me in de gaten gehouden. Ik prevelde als een voodoopriesteres tegen mijn schillenkring. De 'a' stond voor Alvin Spencer. Alvin had... in de weg gestaan. Een mindere god uit de kunstwereld met connecties bij het Huis. Die zat iets te nieuwsgierig in mijn leven te wroeten en moest dus het veld ruimen. Alleen had ik hierbij jammer genoeg wat sporen achtergelaten. Da Silva had dat van Alvin ontdekt en had laten doorschemeren dat hij me ging arresteren. Alleen had hij dat niet gedaan. Ik vlijde me op de grond en keek een hele poos in gedachten verzonken naar mijn schillenmozaïek.

Da Silva wilde dat ik voor hem ging werken. Dat had hij op het strand tegen me gezegd. En als ik weigerde?

Waarschijnlijk kon hij zich op deze plek makkelijker van me ontdoen dan in Venetië. Hier had Da Silva vrienden, connecties waarop hij een beroep kon doen – de mannen die me hierheen hadden gebracht, waar dat dan ook mocht zijn. De maffia. Ik rolde over de vloer, want op mijn wiebelige benen voelde staan niet zo

fijn. Ik kroop wat dichterbij de schillen toe en schikte ze opnieuw rond de kever. Moncada zat bij de maffia. Ook Kazbich en Balensky hadden banden met de maffia. Da Silva was de verbindende schakel. Als een kind dat met Lego speelt, liet ik mijn schil-mensen op een gekke manier dichterbij de kever toe waggelen.

Ik was al het nodige over de maffia te weten gekomen. En toch waren er in Italië nog altijd veel machtige mensen die het bestaan ervan ontkenden. Nog maar zo'n tweeëntwintig jaar geleden was de aartsbisschop van Palermo verhoord tijdens een antimaffia-rechtszaak. Op de vraag wat de maffia was, had hij geantwoord dat hij niet beter wist dan dat het een schoonmaakmiddel was. Later was gebleken dat de Siciliaanse kerk nauwe banden onderhield met de kopstukken van Cosa Nostra. Een dergelijke schaamteloze ontkenning van het bestaan van de georganiseerde misdaad liet zien hoe diep deze zich had weten in te vreten in de Italiaanse staat. Als een bisschop gekocht kon worden, waarom dan niet een politieagent? Dat zou het gemak en de discretie verklaren waarmee Da Silva me hierheen had weten te brengen. Maar als hij zulke machtige connecties had, wie was dan die man op het strand geweest, de sluipschutter wiens lijk nu in cirkels rondobberde voor de kust van Apulië? Op dat moment was mijn overlopende hersenpan door zijn energie heen en viel ik weer in slaap. Dit keer wel diep. Toen ik wakker werd, was het streepje licht onder de deur verdwenen.

Liggend op mijn zij, met de opgerolde slaapzak onder mijn hoofd, moest ik weer in coma zijn geraakt. Het was nog kouder dan eerst. Nacht. In de ongeziene omgeving van mijn gevangenis werd ik een zachte, diepere stilte gewaar. Mijn blik gleed langs het rommelige diagram dat ik had gemaakt en waar alleen ik iets van begreep. Net buiten de kring lag een klein stukje brood. Ik pakte het en rolde hem tussen mijn vingers heen en weer tot het zich liet kneden. Ik kleide een hoofd, en de suggestie van een klein, rond lijfje.

Katherine. Mijn zusje Katherine.

Op het politiebureau in Venetië had ik de moord op Alvin Spencer bekend – hoe had ik daar onderuit gekund terwijl zijn lijk in mijn appartement in een stoel zat? Het was niet gelukt me ervan te ontdoen, om de boel netjes op te ruimen. En toen Da Silva me had gevraagd naar mijn motief, schoot me niets anders te binnen dan het verhaal over mijn zusje Katherine. Zij was overleden. In een bad dat geurde naar amandelen.

Ik dacht nooit aan Katherine. Dat stond ik mezelf niet toe. Want als ik dat deed, dan kolkten mijn herinneringen rond tot ze net zo ondoorzichtig werden als het mengsel van water en olie in het badje. Jij weet wat je hebt gedaan. Maar het was niet jouw schuld. Het was niet jouw schuld, of toch wel? Nee, het was je moeders schuld.

Haastig veegde ik alle schilletjes op een hoop, wankelde naar het andere eind van de kamer en gooide ze in de pisemmer. Opgeruimd staat netjes. De kever bleef drijven in de vieze smurrie.

Hoelang ik daar al opgesloten was kon ik niet zeggen, maar ik dacht zo'n dag of drie. De tweede keer dat ik wakker werd, kwam het doordat iemand achter me hard op de deur bonkte. Een stem waarin ik het vette accent van Vis-Adem herkende, riep op luide toon dat ik in de hoek moest gaan staan, met mijn gezicht naar de muur en met de blinddoek voor mijn ogen. Ik krabbelde haastig overeind om aan zijn eisen te voldoen. Voordat hij binnenkwam werden er drie grendels verschoven. Hij zei niets. Ik hoorde dat hij binnenkwam en iets neerzette, gevolgd door een licht klotsen toen hij de emmer optilde. Ik was blij dat hij dit moest doen, het moest vernederend zijn. De deur werd geopend en weer dichtgedaan; in die korte tijd probeerde ik verkeersdampen of het aroma van olijfblaadjes op te vangen. Of kunstmest desnoods, de geur van brood – een zweem waaruit ik iets kon afleiden over de plek waar ik me bevond. Het rook stoffig. Het geluid van sloten en toen zijn stem, die zei dat de blinddoek weer af mocht. Ik haastte me naar de deur en spitste mijn oren, hoorde zijn voetstappen zich verwijderen, en toen, ge-

dempt, het geluid van een auto die werd gestart.

Mijn rantsoen bestond uit een nieuwe fles water, een pakje vochtige doekjes, nog een broodje ham, een rol chocoladekoekjes, een kleine, rafelige handdoek, een banaan en een aardbeienyoghurtje. Geen lepel. Ik probeerde me zo goed mogelijk te wassen en trok mijn klamme spijkerbroek aan, die een muffe geur begon te verspreiden. Zonder uit de slaapzak te komen begon ik langzaam te eten, genietend van elke hap voedsel die ik tot me nam. Een peuk was mooi geweest, maar aan de andere kant was een verplichte detox ook niet gek. Ik friste mijn gebit op met een vochtig doekje en de ruwe binnenkant van de bananenschil.

Dit ritueel herhaalde zich de volgende dag. Om de tijd te doden ijsbeerde ik een poos door de kamer, en om warm te worden drukte ik me op en deed een reeks *burpees*. De rest van de tijd ging op aan het bedenken van een waterdicht ontsnapingsplan. Het plastic van het yoghurtbakje was te slap om er een steekwapen van te maken, maar ik kon me natuurlijk ook achter de deur opstellen en de emmer boven Vis-Adem leegkiepen en ontsnappen terwijl hij de pis uit zijn ogen stond te wrijven. Het leek alsof zijn voetstappen omlaag voerden en dan linksaf naar de auto, dus ik dan zou ik rechtsaf gaan – maar waarnaartoe eigenlijk? Zelfs al had Vis-Adem geen vuurwapen, ik wist niet zeker of hij alleen was. Ik had niet eens schoenen, want de sportschoenen die ik in Venetië haastig had aangetrokken, had ik in zee verloren. Als de schuur, of wat het ook was, een beetje afgelegen lag, en dat leek gezien de stille omgeving wel het geval, hoever zou ik dan komen over het ruige terrein als ik door een of meer mannen achterna werd gezeten, waarvan er eentje lekker gemotiveerd was na een pisbad? Zou ik Vis-Adem kunnen wurgen met de blinddoek? Ik had vaker met dit bijltje gehakt, maar ik was niet zo sterk en een verrassingsaanval zat er niet in. En vergeleken met Alvin Spencer, die was overleden in mijn bad in Venetië, was Vis-Adem zeker een professional.

Een andere mogelijkheid was om Vis-Adem naakt op te wachten

en hem een neukpartij aan te bieden in ruil voor mijn vrijheid. Er was geen spiegel te bekennen in mijn hok en ik had zo'n vermoeden dat ik er niet al te verleidelijk uitzag, maar ook een ranzige wip was een wip, en Vis-Adem maakte zich duidelijk zelf ook niet al te druk om zijn persoonlijke hygiëne. En toch... zelfs al ging ik met hem naar bed, dan betwijfelde ik of mijn kut hem zo in vervoering zou brengen dat hij bereid was Da Silva te belazeren door mij vrij te laten. Het was een origineel plan, maar het zou niet werken. Als Da Silva me dood wilde hebben, dan was dat echt al wel gebeurd. Had hij niet gezegd dat ik voor hem kon gaan werken? Ik had dus iets wat hij wilde hebben, er was iets wat ik kon doen, zelfs al werd de waarde van mijn bijdrage voorlopig alleen uitgedrukt in broodjes en bananen.

Als het regenzit, dan wil dat nog niet zeggen dat je niet kunt besluiten er gewoon het beste van te maken. Daar heb ik altijd in geloofd, en die dagen in gevangenschap vond ik daardoor een stuk minder vervelend dan je misschien zou denken. Aangezien er niets was om bang voor te zijn en angst me alleen maar kon hinderen, besloot ik gewoon om niet bang te zijn. Ik verveelde me behoorlijk, maar doordat er geen onvoorziene omstandigheden waren waarop ik moest reageren, kwam er op een gegeven moment een kalme gemoedstoestand over me die met het verstrijken van de tijd alleen maar aangenamer werd. Ik verviel in een weldadige apathie, zo niet vredige rust. Ik sliep veel, deed mijn oefeningen, declameerde Russische dichtregels en als ik dat allemaal niet deed, dan dacht ik aan schilderijen. Ik had wel eens gehoord over gevangenen die gedichten of Bijbelpassages prevelden om niet gek te worden. In gedachten wandelde ik door de National Gallery in Londen, het museum waar ik ooit voor het eerst echte schilderkunst had gezien. Er was één schilderij waar ik het vaakst naar terugkeerde: *Avenue in Chantilly* van Cézanne. Ik was het regelmatig gaan bekijken, een compositie in allerlei tinten groen, gewoon een bospaadje dat wordt onderbroken door een houten hekje, met op de achtergrond

lage witte gebouwen en de zachte oranje gloed van de ondergaande of opkomende zon. Op het eerste gezicht lijkt het een vredig, misschien zelfs wat saai doek, maar dan zie je dat het ongrijpbare licht zo verdraaid goed is weergegeven dat de blaadjes aan de bomen op het ritme van jouw ademhaling lijken te bewegen. Een verstild tafereel dat toch barst van de levenskracht.